

Sy-li spěwai,
Pilnje džělal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ól khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P.

• Sserbske njedžel'ske lopjeno. •

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihcizni a placzi štyrwórtlětnje 5.— hr. i portom 6.— hr.

Boži džeń.

Lut. 2, 1—14.

Boži džeń! Hdyž w běhu lěta tute słowo sakřyschimy, je tam, jako by psched nami jakne šwětko seschło a jako bychmy wot tym šwětko wšcho wjele rjeńšče widželi, hač je. A hdyž on džeń tu je, dha so wšchěch wutroba sraduje. Džěczi płuwaju w žołmach luteje starschisteje lubosče. Wschudže ju widža a pschimaju a płodža. Nim je, kaž je přenimaj čłowjetomaj bylo, jako hiščeje w jahrodže Edenje bydleshtaj, hdžež Bóh sam k nimaj a s nimaj khodžesche. Dorosčeni sběhaju wutrobu k njebjemam, hdžež tón luby Wóčez bydlí, kiž je so na čłowjeskej nush milil a šwojeho jenicžeho křna do šwěta a do šmjercze póšlał, a woni derje wjedža, so won tež s nami derje měni a směje, dhrjaka-li nusa pschincž, tež sa naš pomoz. A stari? Směrom tam w kucžiku ředža, hdyž džěczi s radosču wokoło nich wšklaju, jako bychmy spali. Šich duch je na puczu. Do raja a čařa šwojich džěcžazych lět šu sapucžowali. Woni ředža se šwojimi bratrami a šotrami ša blidom wótzneho doma, woni řhšcha dawno šerjeteju starscheju słowa a hladaju jimaj do jeju jakneju wotřow. Do šbóžnych šonoto rjaneje šańdženosče šu so podnurali. A hdyž šašo wotuča a k řebi pschindu a džěczi a džěcžidžěczi wokoło řebje widža, na šwojim klinje kolebaju, dha drje ruzh čzišche wšklaju a so Bohu džakujaj, so je jim šašo rjany Boži džeń do-řakacž dał. A šchtóž je to zušbje, je se šwojimi myšlemi tola do-řakacž pola tych šwojich. Wón wě, džęka woni domach na njeho šominaju a jeho widža, jako by s nimi ša blidom ředžal. Wón wě a čuje, so tola šam na šwěcže njesteji. A tuta myšl hřeje

tež teho, kiž w šóšymnej štwje ředzi a čini bohateho teho, kiž je rano pošledni křochil s móšdnje wučahnył. Hdy bychmy Božeho dnja njeměli, kať pušče by čłowjeske žiwjenje bylo! Wóčžo by jemu s woblicza wutorhnyene bylo. Dženka wobhladajmy řebi přeni Boži džeń!

1. Pschihoty na njón. W tym šamym čařu so šta, so pschikasnja wot řhžora Augustuša wuńdže, so by wšchitón šwětk šchazowany a šapikany byl a to šapikanyje bě najpřenišče a šo šta, jako Chrenius s bohodom w Šhriskej běšče.

Řhžor Augustuř ředzi w šwojim křařnym hrodže w Romje. Šte powjesče šu s jeho wulkeho řhžorstwa pschisčle. Ššhne njepschecžel'ske ludy šu dohhwajo mjesh jeho křaja tu a tam pschecrožite a šapucžujaj měšta, wšh, pola a kufi. Wjes šomdženja dhrbi šhlyne wóšška pschecžitwo nim póšlacž. Tuž řjeba mlodych šhlynych muži do wóšška a ša tute wóšška řjeba wótre mjecže a šchipy a to namjesnych štronach dhrbi twjerdžišny twaricž, so by šo na nich njepschecželow móž rošrašča, kač žołna na štale. A temu řjeba wjele pjenješ. Na wóššku šo hotuje! Tuž chze wjedžecž, řelko brónjowšhmanych ludži w šwojim křaju je a řelko pjenješ mohł ša křótki čař šwjesč. Řehodla wuda tu pschikasnju, so bychmy wšchitny jeho šoddanjo šchazowany a šapikany po wóššobach byli. Pschekadžče šo 8 lět do šady. Šunija w řěče 1914 wuńdže do našeho žyšeho křaja wuřasnja wot wšch-nosče, so měješče kóždy napikacž, řelko žita na jeho křubji leži. Našch lud měješče šo tehdy na wóššku hotowacž. Kač činješče tehdy Augustuř. Wšchitny džěchu, so bychmy šo dali šapikacž, kóždy do šwojeho měšta. Tuž šběže šo tež Šoseph s Galilejšteje. We Bethlehemje dhrbjesche šo dacž šapikacž. Dokelž běšče tam tehdy

jeho prave bydlo, mjes tym so won w Nazarecze jenoj natywil-
nje bydlesche.

Czehodla pał wuda Augustuſ runje tehdy tutu wufafnju, niz prjedy a niz poſdžiſcho? Eſnano dolelž tute leto ja naj-
ſhmanſche dzerzeſche abo dolelž bėchu jemu jeho radžiceljo tał
radžili? Nė, tehodla, so by dopjelnjene bylo to wėſchczenje:
A ty Bethlehem, kiž by mała mjes tawſyntami w Judze, i tebe
dyrbi mi wuńcž, kiž w Iſraleu knjes budže, kotrehož wonkħod
wot ſpoczatka a wėcžnoſcze był je. W Bethlehemje mjeſeche ſo
Chryſtuſ narodžicž, niz we Nazarecze abo Jeruſalemje abo hđže
druhđže. A tehodla dyrbjeſche Augustuſ runje tehdy tutu pſchi-
faſnju wudacž. Haj, ſchtož Bože ſłowo kaſa, to dyrbja ſkõncžnje
tola wſchitny cžinicž, cži kiž to chzedža a kiž to nochzedža, kħežorojo
a wotrocžny, jandželjo, a teſ cžercži. Wõh hižom wſcho tał wje-
dže, ſo prjedy abo poſdžiſcho i dobyczerjom a kralom woſtanje niz
kħežor a wotrocžł, niz cžeri a cžłowjeł ale — Bože ſłowo a i nim
Wõh ſam.

2. Tał dha czehnje Joſeph i Nazaretha i Marju, kotraž bė
i Nazaretha, a kotruž bė tam jeſnał a bebi ja mandželſtu wſał, do
Bethlehema. Wny wo tutym pucžu ničo bližſche njeſhonimy.
Daloki bėſche — pucž nėhđže 4 dnjow — a wobcženny doſcž,
pſchetož won wjedžeſche pſches horojtu krajinu. Eđdy ſtaj tutõn
pucž naſtupilõj? Wėſcže wjazny njedžel do Chryſtuſoweho na-
roda. Do Bethlehema pſchichedſchi bydleschtaj pał w Joſeph-
wym domje pał pola pſcheczelſtwa. Khudobny tõn dom bėſche,
pſchetož domjazny ſkõł ſtejeſche, kaž je to nėtko hiſcže tam pola
kħudych, ſobu w domje, tał ſo bė ta hoſpoda ſobu hrõdž. Jało
tam nėtko bėſchtaj, dõndže tõn cžaſ, ſo wona porodžicž dyrbjeſche,
a wona porodži ſwojeho prėnſcheho ſyna a powi jeho do pjelu
ſchłow a položi jeho do žłobja, pſchetož woni njemėjachu hewat
žaneho ruma w hoſpodže.

To wſchitko cžita ſo wſcho tał jara jednorje, iako by kħuda
macž ſynka porodžila, wo kotrymž wė, ſo cžaſ žiwjenja kħudny
woſtanje, kaž wona ſama, ſo jeho ničo dale fedžbu njeſnėje, ſo
budže ſo wot ranja hacž do wječora wo wſchėdny kħlėb bėdžicž
dyrbjecž a, hđdyž budža jeho kħowacž, ſo ničo dale ſa nim kħl-
ficžtu plakač njebudže a ſo budže jeho mjeno rucže ſabyte, kaž
ſwėcžka haſnje, kotruž do cžmoweje komorki donjeſu. A tola,
ſchto bėſche ſo narodžil? Tõn, kiž bė prjedy, hacž bė ſwėł ſało-
ženy, tõn kiž budže, hđdyž budža wſchitke hwėſdy ſhaſchane, tõn
knjes nad žylym ſwėtom, kotrehož mjeno je pſche wſchitke mjena,
w kotrehož mjenje ſo poſlakuja kolena wſchėch, kiž ſu w njebjė-
kach a na ſemi a pod ſemju. Woprawdže, hđdy bychu pſchi jeho
narodže ſo hwėſdy nad Bethlehemom do hwėſdneho wėnza ſe-
ſtupale a ſwėtko ſhotowale, kajkež hiſcže nihđže njebė a my
bychmy to w dženſnichim ſczenju cžitali, my ſo dživacž nje-
mõhli. Cžaſ bėſche ſo i wėcžnoſcžu woženil. Ełato ſo bė, ſchtož
žadny cžłowjeł dorõſnecž njemõže.

3. Ełto dha pał bėſche prėni hodowny prėdar? Paſtyrjo
bėchu w tym ſamym cžaſu na ſwojich paſtwiſchcžach a ſtražo-
wachu ſwoje ſtadka. A jandžel teho Knjeſa pſchitupi k nim a
jaſnoſcž teho Knjeſa wobkħwėcži jich a woni ſo jara wulžy bo-
jachu. A tõn jandžel džeſche k nim: Njebojczė ſo, ja pſchipo-
wje-
dam wam wulke wjeſele, kotrež ſo wſchemu ludu doſtacž budže,
pſchetož wam je ſo dženſka tõn Ebõžnik narodžil, kotryž je Chry-
ſtuſ tõn Knjes w Dabitowym mėſcže. Nėkotry je wot teho cžaſa
druhim tu powjeſcž pſchinyeſł: Wam je ſo tõn Ebõžnik narodžil,
macž ſwojim džecžom, wuczer ſwojim ſchulerjam, prėdar ſwo-
jim poſłucharjam, niſionar wbohim põhanam. Prėni pał, kiž
je tutu powjeſcž na ſwojim jaſnyk mėł, bėſche jandžel Boži i nje-
bjeſ. A hđdyž ty tu ſamu powjeſcž druhim podacž, hlaj, dha

cžiniſch druhemu ſlužbu jandžela, dha leži na tebi nėſchto wot
jaſnoſcže teho Knjeſa, kiž tamneho jandžela wobkħwėtlesche. Eđdy
dha ſo na macž abo wotku rjeńſcho hlada, hacž tehdy, hđdyž wo
lubym Ebõžniku tym ſwojim powjeda? —

A ſchto bė jandželowa powjeſcž? Wam je ſo dženſka tõn
Ebõžnik narodžil. Nėkotru wjeſelu powjeſcž ſu ludžom do kraja
põſłi pſchinyeſłi. „Naſche wõjſka ſu wulke dobycža cžinile. Nje-
pſchecžel na wſchėch kõnzach cžėła“, tał piſchachu domoj. Wje-
ſeła to powjeſcž. „Wėr je ſcžinjeny. Wõjſka ſu na dompacžu!“
tał ſwonjachu ſwonny. To bė hiſcže wjeſełſcha powjeſcž. Nė-
kotru njewobibõžazu powjeſcž je cži liſt pſchinyeſł i zuſny domoj.
Tõn liſt by bebi ſchował a rad na njõn pohladacž. Ale kaž
dołho ſwėł ſteji, njeje ničo niomu wjeſełſchu powjeſcž pſchi-
nyeſł, hacž tamny jandžel i tym ſłowom: Wam je ſo dženſka
tõn Ebõžnik narodžil. Haj, tõn Ebõžnik!

W Romje bėſche ſo nėhdy, tał powjedaju bebi, jemja pułka
a ſchėroka kħuboka ſchłakoba wotewrila, i kotrejež jėdojte dymny
ſchadžachu. Nėſchizny bėchu wuprajili, ſo ſo hacłe ſamkne,
hđdyž woſebny mlody ryczer i polnej brõnju do njeje ſkocži a ſo
tał roſhnėwantym boham ſa wopor da. A hlaj, tajki ryczer ſo
namaka. Se ſwėtkym mjecžom na kõnju do kħubiny ſkocži a
wona ſo nad nim ſamkny. To bė wjeſeła powjeſcž ja žyly
romſki lud.

Wſchėroka ſchłakoba bėſche ſo i Sadamowym hrėchom wote-
wrila a i njeje ſchadžachu jėdojte dymny: cžłowjeſke ſkõcže a hrėchi.
A wona ſo kaž kur walachu po žylej ſemi a pſchewobrocžachu
ſemju do doła žałoſcže a hubjenſtwa. Boži džen pał ſtupi ryczer
i Judny we ſwojej kraſnoſcži i njebjėſ dele na kħudu ſemju a
i hory Golgatha ſkocži won do kħubiny cžłowjeſkeho hrėcha a
wona ſo ſamkny. Chryſtuſ to bė. Hrėch je wodatny. Wny ſmy
i Bohom ſjednani. Ełto chžyl na wuſwolennyh Božich ſkõrčicž?
Chryſtuſ je tudny. Eſmjercž je põžrjeta do dobycža. O, to je
wjeſeła powjeſcž.

A tuta wjeſeła powjeſcž je ja wſchõn lud: Ea paſtyrjom a
woni du na mėſcže, ſo bychu tu wėž wõhladali, kiž bė ſo ſtaka.
Ea ſtareho Simeona: a won wſa i wjeſelom to džecžo na ſwojej
ruzy a ſpėwaſche: Nėtko puſchcžicž ſwojeho wotrocžka i mėrom
po ſwojim ſłowje. Ea tych mudrych i rańſcheho kraja: a woni
czehnjechu wjeſeli domoj do ſwojeho kraja. Woſebje pał je ta
powjeſcž ſa te b je. Hrėſchit drje tež dale woſtanjeſch ale wob-
hnadženy, ſłabny cžłowjeł drje woſtanjeſch dale, ale maſch mõž-
neho Wõtza w njebjėkach, do ſmjercze drje ſkõncžnje tež dyrbiſch,
pſchetož po hodžoch pſchindže põſtny cžaſ a cžichi pjatl. Ale
cžichi pjatl wjedže k jutram a jutry k Božemu ſpicžu. A tał
poczehnjeſch tež ty i Chryſtuſom pſches kħiž a row do njebjėſ
na prawizy Božu. To wſcho leži w tym ſłowje: Ja pſchipo-
wje-
dam wam wulke wjeſele.

Tuž wy jandželjo i Bethlehema, wſmicže naſ ſobu do ſwo-
jeho ſbõžneho towarſtwa. Wny i wami ſwõj rt wotewrimy a ſpė-
wamy i wami: Ežecž budž Bohu we wykõloſcži a mėr na ſemi
wſchėm cžłowjełam Božeho ſpõdobanja! Ħamjeń. R. i S.

Na Boži džen.

Lut. 2, 1—14.

Ebõžnik Boži je ſo cžłowſtwu narodžil.

Ħłõſ: Dženſ kħwalcže Boha, kħeſczenjo ic.

Wõh i wėcžnoſcže ſo bliži k nam
do ſwėta kħudeho;
wõn ſbõžnoſcž ſwoju kħiži nam,
ſam ſa naſ poda ſo.

Sohn Boži, jašnoscj Bóžowa,
ho cžłowjel narobži,
a wrota raja wotewrja
ho cžłowstwju l radoscji. —

Wón wotročła sčtalt wuswoli,
kiž kral je krašnosće;
Do kłoba nam ho položi
a Wumožnik našč je.

Sej Bethlelem je wuswolil
ja nisku hospodu,
hdyž bliche cžab ho dopjelnik
po Božim šlubjenju.

Awgustuš, kžžor póhanski,
ho scžini škušobny;
wón šapšanje porucži,
— Anjes dže do hospody.

Tam Bethlehemszy pastyrjo
na polu stražuju;
jim w nožy jašnoscj blyšćeji ho,
jo šastroženi šu.

A nim jandžel stupil Boži je
se šłowom lubošnym:
Sšo njebojće! — wón troščtuje
jich l hłošom pschecželnym.

Ja pschpowjedam wješele
wam wulke l wěčnosće:
Dženš narodžil ho Šbóžnik je
wam — žórko radoscje!

Anjes, w Dabitowym měšće, je
wón, Šhrystuš wšchćenj,
a l peluščkami powite
wam džěćžo šlubjenj! —

A hnydom wójška radostnje
tam kěrlusch šanješu,
kiž kluczi psches wšch wěčnosće
wšchem šbóžnym l wješelu:

We wnjšoloscji Bohu budž
cžescž, — mēr tu na seml!
Wšchal wotewrjenj cžłowstwju pucž
je l wěčnej radoscji.

Tať špodabanje šakčětko
je dobre cžłowjekam,
ho šbože jemu dostačo,
— to Wumožnik je šam.

Wón najšbóžnišča wobrada
je ša naš nješbóžnyh;
Slej, l nim ho šbóžnosć pošlicža
ša hewal šhubjenjch! —

Duž wutrobnje ho šradujmy
nět w cžabju hodownym
a halelujja špěwajmy
džě l hłošom radostnym!

Klincž wšhrjedž wšcheho šubjekstwa
nam kěrlusch Šalemški;
wšchal dušča wšbožena ma
šwój wšlich w nješješt! —

Advent.

(Potracjowanje.)

„Šdy by jenož hrošna wójna nješpschischła! Šy šnadž datno
domach byt!“

„Šsnadž ju tola njeje šobu cžiniť Šsnadž bě hižo w
Amerizh!“

„Nó, cžeta, potom pschezo hišće nješpuschće nadžiju!
Šsnadž tola hišće pschindže.“

„Wěšće, to šym ja předy hagle mužej prajika. Ša nje-

móžu hinať, hacž so praju: Šurij pschindže šabo. Ša ja praju teš:
Nječ pschindže, šajkiž čže, jenož so pschindže!“

W kžži ho teptasche.

W kžži ho teptasche.

„Šandrijo!“ šawoła Šahrodnikowa.

„Ščto šmy to něť winoježi, Šahrodniko?“ ho Šowarjež
mišchtr woprašča, jako bčhu Šanine šmachi l wosa šestajeli.

„Šaj, wujo, ščto dóstanječe ša wšchju wulku próžu, šo šče
šamo šam po minje pschijěť?“ tež Šana rjekny, l Šahrodnikoj
pschistupiwšchi.

„Šo čžu cži prajicž, Šanka!“ wotmołwi Šahrodnik. „Ša
ša to dóstanu, šo bóršy ras l namaj pschindžesč, ale niz jun-
krócž, ně, husečišcho něťle w šymje!“

„Šo wšchal bych tať ras pschischła, wujo, šo wam podžako-
wacž a cžecže „Šomhaj Bóh“ prajicž, ale to tola žane šapšacženje
njeje!“ Šanka šnapschecžiw.

„Šehodla tež prajach: niz jenož junkrócž ale husečišcho. Š tať,
dobra nóž, Šanka! Špi derje šabo w domišnje! Dobra nóž,
mišchtrje!“

Woběmaj ruku datwšchi, wotjědže, škóncžiwšchi wšchu roš-
mołwu dla płacženja a džaka.

W durjach witasche Šowarjež macž hišćeže ras Šanku dom
a durje ho šacžinichu.

* * *

Tam w šcžinje hródže, špody štareho šofantoweho kěřka ho
cžezžy šdychny. Něšchto kaž: Šano, nano! wot tam šallincža, tola
njebě ničžo wěšeho šlyšćecž, dokelž Šahrodnikoz wós nimo do
dwora jědžišche.

Šotryž bč tam na hóržy špody ščtoma štať a l domišnje dele
šhladowať, tón tam štejesche w šcženje hródže: Šurij. Wot tam
móžesche runu mēru Šahrodnikozom do hišćeže wocžinjeneho
dwora hladačž a tež l wofnami do jštwy, hdyžž runje Šahrodni-
kowa šwěžu šašwěcži. Bč šlyšchala wós še šowařni dojěčž a
čžwšche něť ša muža a ša šebje wjecžer pschihotowacž, l šotrejž
bč cžakala.

„Nó, Šandrijo, šy Šowarježom Šanku šrowu domoj pschi-
wješt?“ l tutym praschenjom šupi do duri.. Tam pschod du-
rjemi wupšchahowasčtaj hólžaj l burom šonjom.

„Šaj, Šanža! Šle niz jenož Šowarježom! Ššym šebi
wucžiniť, šo tež l namaj pschindže husečišcho pošladacž!“

„Šo šy prawje cžiniť, Šandrijo! Šle pschindže tež wěšće?“
Š tutymi šłowami šupi l mandželštemu do dwora. Wot tam
móžesche, dokelž bčhu wrota hišćeže wocžinjene, na Šowarjež
wofna widžecž. Š ščtož tam widžesche — wofnižy nješbčhu hi-
šćeže šacžinjene — to ju šwječeli a šrudži. Bč tam widžecž, tať
žyla Šowarjež šwójba wokoło Šanki šrjedž jštwy štejesche a ho
žiwje l nej rošmołwjesche.

„Šandrijo! Šlej, tamle šwječža Šowarjež dwojaki advent.
Šanka je jim domoj pschischła! Šo budže jich wutroba cžim bóle
hotowa na wječelny advent a pschihad našcheho šbóžnika!“

„Šanža, to šy ščwarnje prajika!“ wotmołwi Šandrij.
„Š hdyž dale hladamy, budža tež hodny tam w šowařni dwójžy
šbožowne!“

„Mužo, hdy by Bóh luby Anjes namaj l najmješčha to
jene špožčil, a namaj l adventej a l hodam powjescž, jenož ně-
šajku powjescž, pošlak wo našchim Šurju!“

„Šanža, ty bč tola předy popořdnju tať wěšta we šwojej
nadžiji, cžehodla šy něťko tať šrudna?“ rjekny Šandrij a šupi
l wrotam, šo by je šacžiniť, mješ tym šo hólžaj šonjom a wós wob-
štarasčtaj. Šanža pschistupi l njemu a pošhalsche wrota ša-

čini. Bichi tym vjetny: „Do čini, so tu Santa nětko je, to-
traž bě tež dolho prjecz, a — našch — Jurij niz, pschezo ht-
ščezje niz!“

„Sanža, dolhož čorne na bělym nimam, so je Jurij mor-
wy, njeshubju nadžiju, so jažo pschindže. — A tež potom niz:
kšychich tola nětkle wšelakore džiwne wězki wo tajkich wopř-
mach; šu tola domoj pschichli!“

(Pofracžowanje.)

R hodam 1922!

Runje, hdyž je čěmno w jenišim kraju, bywa nam póhlane
šwětko i njebjěš! Njeje drje we wschěch tych wójnskich lětach
tač čěmno bylo w hodownym čažu kaž tuto lěto. Nětko to na-
now a maczerjow, kotřiž njemóžeja tón frócž nicžo wobradžecz
šwojim džěczom! Nětko je tych, kotrymž šo lětka žadyn hodowny
šchtom nješwěczi! Je dosč tajkich lětka, kotřiž njemóža hromadže
je šwojimi lubymi hody šwjecicz, dočelž njemóža železnizu a
póšt saplaczicž! Nětko budže jich to šamotnych! Nětko tradazyh
a šymunrějazyh! To šoni wutroba potom, rad wo dawnych
dalofich šbóžownych čažach! Šdžež to wjazy sa nadžiju nje-
dožaha, tam žaruja wo šbože, kotrež běšče. Tola, dyrbi to šwo-
njenje šwonow bycz f rowušwonjenje, kotrež hodowne šwonny
lětka rosnošhujja psches kraje? Šsmědža jenož lichowarjo a
pschecžinjercjo, jenož čzi, kiž dobytk na dobytk kopja a čzi, kiž
f dollarami licža, woptacž něščto i hodowneho wješelenja?
Werne, woprawdžite hodowne wješelenje dostawa šo jenož tam,
hdžež šu hlódní a lačžni po dušchi hodow, po šbóžnych hodach!
Tym šhudym, šrudnym, šamotnym pschindu hody žyle blifko jako
šwětko w jich čěmnošczi; tym čžichim w kraju, tym dowěrja-
žym, tym wěrjazym wutrobam placzi ta wregela hodowna po-
wješčz: „Wam je šo dženkša tón šbóžnik narodžil!“ Haj, čzi
žarowazny, čzi pobožni, čzi špróžni a wobčeženi w našchim ludu,
woni šmědža tež lětka šo nadžijecz teho hodowneho džiwja; woni
wobhladaju wšchubžom hwišdu, kotraž je jeshadžaka nad šwětom,
kotryž je sa šahubu hotowy, tu hwišdu wěczneje lubošče a hnady
wysche Bethlehemskich honow, to šwětko f njebjěš. Šhrystuš,
tón šbóžnik tu je! —

Zyrkej a stat.

Dosč njeje, so šafške ministerstwo modlitow a šhěrlyšch se
šhule wumjeta, ně, nětk je nimale tež štoro tač daloko, so štaršchi,
kotřiž šo pschecžiwu tutemu njesašonštemu čžinjenu a wumozo-
wanju wobaraja, placža sa škóšnikow, kotřiž pschecžiwu šatej hrě-
šcha. Je tola jedyn měšchčanosta jeneho šastojnika pola finans-
neho hamta wobškoržil, dočelž šo jačo šchescžanski nan pschisamk-
ny hibanju a šjednocženštwu šchescžanskich štaršchich. Wobšoržba
čže dopočasane mēcz, hačž šmē tajkile muž hišchče se šastojnikom
bycz!! Psches wokrejšny šhulski hamt w Lipsku bu tež wyschšchi
šastojnik w justiznym ministeriju pola škuloweho ministrija wob-
štorženy, dočelž je šobu f wjednikom tuteho šchescžijanskeho hi-
banja. Wón ma šo po puczju šlužby wo tutej wěžy šamotwicž.
Měy šmny tola w Šakškej woprawdže daloko pschichli. Šsnadž
je jenož hišchče Braunschweigška šrocžel dale. W tym jenyj je
Braunschweigška dale hačž my w Šakškej. Tam njeje šchescžanski
lud tač liwki kaž w Šakškej, tež mjes Šserbami. Na pschilad:
Dočelž bě wyschnošcz w Braunschweigškej pokutny šwjedžen jako
wot štata pschipóšnaty šbēhnyška, bu tutón pokutny džēn powšhit-
lownje w kraju šwjecženy. Wože dony běchu w městach tač wo-
pytane, kaž to njepomnja. Štano a wjecžor dryhjadu šo dwóžy

Wože šlužby džeržecž. Nimale wschē šhlamy, šamo šankownje,
mējachu šacžinjene. Do šhule pschindže lědy pokojza, haj jenož
3. džēl džěczi, hačž runje bu wufas šhulškej wyschnošče pschē
džěczimi do šwjedženja pschecžitany a tu a tam wótre šlowcžka
pschecžiwu wumostacžu pschistajene. — Wěšo čže tež tam wysch-
nošč tutych „škóšnikow“ šhlostacž! —

Š blifka a f daloka.

Je runje hišchče čžaža dosč, so šebi sa přenje bērtl lěta no-
weho lěta škasajch Šserbske Rowiny, a to tehodla, dočelž šu šerbške
a do škóždeho šerbškeho doma šlušchēja; a potom, ty to móžesch, do-
čelž šu tač tunje tač lědy šhto. Šo wschō pschinjeku, šchtōž je
nušne a trēbne, tež šamitke wšewjenja, je dawno hižo šnate;
a nowinki f dala a i blifka tam nadešžesch, a powjedancžka a
rjane šchtucžki, a tehorunja šhonisch, hdže móžesch něščto ja
hubjene pjenješy šupicž. Ša hubjene pjenješy masch něščto dobre
wěšče, hdyž šebi škasajch „Šserbske Rowiny“.

A hdyž škasajch „Šserbske Rowiny“ njesabudž škasacž teč
„Womhaj Wóh“ hnydom šobu. A praj tež šužodej a pschecžej,
šo to tač čžini. Wbo škasaj šebi „Womhaj Wóh“, jeli to hišchče
nješny, pola duchowneho abo tam, hdžež je čzi to herwał pschi-
hódnē, šnadž hnydom w Šsmolerjež knihicžischčezerni. „Womhaj
Wóh“ čže šo dale próžowacž wo to, šo by šo dale a bóle našchemu
žyfnemu ludej pokasowal tón pucz, po kotrymž jenicžny hišchče
je wschēje šahuby wucžeknyčž móžemy: tón pucz šchescžansškej
wěry. Š temu dyrbi škóždy, kiž Šnješowu žyrkej a šwój lud
lubuje, pomhacž psches to, šo našchim nabožnym šopjenškam
pomha do luda a mjes lud pschincž. Nimo teho hlada „Womhaj
Wóh“ tež ja tym, šo by šo wšchudžom, niz na pošledku w našchē
krajnej žyrkwi štawalo, šchtōž je nam Šserbam špomozne. Šny-
dom po nowym lēczē čže tež mjes druhim rjane powjedancžka
je Ššlowašškeho pošticžicž a to f wobrašami. Tuž niz hinač hačž
f „Womhaj Wóh“ do noweho lěta!

„Womhaj Wóh“ šapocznje hnydom f přenim čžifšom noweho
lěta, kotrež f šwjedženjej šjewjenja wuńdže, f bēžnym wosje-
wjenjom rjaneho hnujazchō šlowašškeho powjedancžka a to
f wobrašami. „Wotročž“ rēla wono. Špišacželka je Šristina
Kohova. Šdyž pschispomnimy, šo šu džēla tuteje špišowacželki
f najmjeišcha do 10 rēczow pscheložene, špóšnaja f teho čžēšēni
čžitarški a čžescženi čžitarjo, šo to njeje nicžo wšchēdnē a nješhódnē,
ale něščto wšebite. Šsnadž hišchče tón a tamny šerbški dom
šo hižo tehodla našchemu šopjenku wotewri!

Šserbska předarška konferenza wotmēje, jeli šo sa tybžen a
tež w Šserbskich Rowinach nicžo drugeho njewošjewi, šchtwórtk
po šwjedženju šjewjenja, 11. januara, dopošdnju 1/2 10 hodž.
šwoju hodownu šhadžowanšu.

Šlistowanje: Šnježim duchownym a wucžerjam, tač wšchēm
pschecželam našchēho šopjenka f tutym tu naležnu proštwu: Šo-
štarajcže šo pschecželnitwje a šwěrnje nětkole wo to, šo šo našchē
šerbške nabožne šopjenko šwěru dale čžita a wjazy čžitarjow do-
budže. Šnježa duchowni čžyli tež f šlētki sa to wustupicž. Je to
nušny škut šnutššneho mišionštwu!

Š. D. w M. Š. ja nowe lěto.

Š. M. w Š. ja šwjedžen šjewjenja.

Šamolitwy redaktor: šaracž W h r g a c ž w Šošacžizach.

Čžicž Šsmolerjež knihicžischčezernje a knihacžnje,
šap. družštwō f wobnyj. rukowanjom w Šudychinje.